

niveau er. Det gør »vi«, når vi fastlægger skat-tepolitikken, det gør »vi«, når vi griber ind i overenskomster, og ikke mindst når vi fastsætter størrelsen af de såkaldte overførselsindkomster.

Ved førstebehandlingen udspandt der sig en debat om værdighed og løn. Jeg synes, det er ganske besynderligt at høre argumenter, som at Folketinget og arbejdet herinde skal være værdigt, og derfor skal der en kæmpelønstigning til, ellers forsvinder værdigheden.

Hvordan tror man, sådan nogle udsagn lyder i ørerne på den unge, ufaglærte mand, der skal klare sig for 4.600 kr. om måneden før skat, mens han knokler 37 timer ugentlig som aktiveret? Eller i ørerne på den enlige mor, der er på kontanthjælp og må søge om en julekurv hos Børnenes Kontor for at kunne give sine børn en smule jul? Eller i ørerne på den midaldrende langtidsledige, der er røget ud af dagpengesystemet og efter næsten 40 år på arbejdsmarkedet nu er henvist til at leve af sin ægtefælles indkomst?

Eksempler er der nok af, men fælles for dem, jeg nævnte, er, at med de ærede medlemmers udtalelser kan de ikke opfatte sig som andet end uværdige. Deres selvtilid får en ekstra trykseksten med folketingsmedlemmernes argumentation for egen lønfest.

Folketinget er befolkningens valgte repræsentanter, og derfor burde aflønningen svare til befolkningens levevilkår. Vi bør altså tage udgangspunkt i den almindelige danskers lønniveau, når vi skal vurdere, hvilken løn vi med rimelighed skal give os selv.

Jobbet som folketingsmedlem har usikre ansættelsesvilkår, bliver der sagt. Ja, det har det. Vi kan ryge ud fra den ene dag til den anden, men det er vi bestemt ikke ene om. Der er i titusindvis af borgere, som har meget korte opsigelsesvarsler, og for dem betyder afskedigelse, at forsørgelsesgrundlaget forsvinder eller forringes voldsomt fra den ene dag til den anden. Her er ingen blid overgang til at justere budgettet eller finde et nyt job, og det er mange årtier siden, arbejdsløshedsdagpengene svarede til 90 pct. af den hidtidige indtægt.

Som nævnt under førstebehandlingen indeholder lovforslaget nogle positive elementer. Men det ændrer ikke på, at hovedindtrykket er, at politikerne vil score gevinsten selv, og det vil vi ikke være med til i Enhedslisten.

Så vil jeg for god ordens skyld sige, at jeg som ordfører fremfører Enhedslistens holdninger uanset eventuelle privatister.

(Søren Søndergaard, der er iført smoking, tager plads ved ordførerbordet).

Formanden:

Hr. Søren Søndergaard som privatist – ja, for det er da hr. Søren Søndergaard, ikke? *(Munterhed).*

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har bedt om ordet som privatist, fordi vi er en kreds af gode danske mænd i Enhedslistens folketingsgruppe, der er uenige i den politiske korrekthed, som præger diskussionen om at justere folketingsmedlemmernes lønninger.

Tag nu denne finger. Den er syg, men ikke af at blive rakt i vejret for at få ordet eller give fingeren. Nej, den er arbejdsskadet af de seneste dages mange afstemninger. Ensidedigt, gentaget, monotont arbejde kaldte lægen det. Så hvad enten vi snakker om fingerseneskede hindebetændelse eller taburet kløe, siger det noget om folketingsmedlemmernes hårde arbejdsforhold, og det skal de selvfølgelig have en rimelig kompensation for, og det får de forhåbentlig i dag.

Men problemet for os folketingsmedlemmer fra Enhedslisten er, at vi ikke får en pind ud af lønforhøjelsen, fordi vi skal aflevere det hele til græsrodderne. Vi bliver snydt igen ligesom med finansloven, og det synes vi er ærgerligt, når nu alle andre får. Rygterne vil jo vide, at under Præsidiets forhandlinger om lønforhøjelserne sad medlemmerne bevæbnet med hver deres lommeregner – ikke for at beregne den samlede udgift for skatteyderne, men for løbende at kunne følge med i, hvad de forskellige forslag betød for deres privatøkonomi. Og rygterne vil vide, at indtil flere medlemmer af Dansk Folkeparti har udtalt, at de trygt stemmer imod den foreslåede lønforhøjelse, så længe de bare er sikre på, at der alligevel er flertal for at få den vedtaget.

I Enhedslisten har vi en løn som gennemsnittet for en faglært arbejder, så vores eneste mulighed for at få mere i løn er at gå ud og agitere for, at lønnen generelt stiger, at alle andre også kræver ind, og at lønfesten breder sig. Men er det ikke lige drastisk nok? Lugter det ikke lidt for meget af armsved og klassekamp? Og skaber det ikke en unødigt forvirring blandt arbej-